

ချစ်ဦးညို

ရာဇာနက်ရိုအကျဉ်းသား

ကဝိယောဓိပုဂ္ဂိုလ်

စာရေးသူမှ

(၁၉၈၀) ခုနှစ်က 'ဇေယျာ'မဂ္ဂဇင်းအမည်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သောကြောင့် ဇေယျာမဂ္ဂဇင်းသည် (၃)အုပ်အထိသာ ထွက်ခဲ့ ပြီးနောက် ထပ်မထွက်တော့ပေ။

ထိုဇေယျာမဂ္ဂဇင်းအမှတ် (၁)တွင် ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရှည် ၈ - ဆုံး တစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ပါ သည်။ အမည်မှာ 'ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား'ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကိုရေးဖို့ စိတ်ကူးရသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကိုးကားစရာ စာအုပ်တစ်အုပ်လိုနေသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့နေကြောင်း ဇေယျာမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီးထုတ်ဝေသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းစောမြင့် (ယခု မဟေသီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်)စာရေးဆရာ ဗိုလ်မှူးသမိန်ထံ တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းစောမြင့်က ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းကူညီပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လိုအပ်နေသောစာအုပ် (W.S Dasai ရေးသော Deposed King Thibaw of Burma in India) ကို သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်မှ ထုတ်ငှားခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်အပအဝင် အခြားလက်လှမ်း မီသမျှတို့ကို ဖတ်ရှုကိုးကားကာ ကျွန်တော်သည် 'ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား'ကို ရေးခဲ့ပါသည်။

ဇေယျာမဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁)ထွက်လာသောအခါ ထိုစဉ်က တာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ဦးအောင် (ယခုရတနာမွန်စာတည်း၊ ဉာဏ်လင်းစာပေ၊ ရွှေသမင်စာပေတာဝန်ခံ)က စာအုပ်လက် ဆောင်လာပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

"ဗိုလ်မှူးကြီးက မှာလိုက်သည်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကို အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ ထည့်ပြီး လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်အောင် ရေးပါ - တဲ့ ခင်ဗျားရေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ထုတ်မယ်"

ကျွန်တော် မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် တစ်နေ့သောအခါ လုံးချင်းအဖြစ် ရေးမည်ဟု တေးမှတ် လိုက်ပါသည်။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနောက်ခံ ဝတ္ထုတိုများကို လစဉ်ပင်တိုင် တာဝန်ယူ၍ ရေးနေရာမှ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ မြတ်သစ်က ထိုလက်ရေးအစီအစဉ်ကို ရပ်ပြီး အခန်းဆက် ဝတ္ထု ရှည်ရေးပါဟု ဆွေးနွေးလာသည်။

'ရတနာဂီရိ အကျဉ်းသား'သည် (၈)နှစ်ကျော် (၉)နှစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ ခိုအောင်းနေရာမှ အားအင်ပြည့်ဖြိုးစွာ နိုးထလာသည်။ မြတ်သစ်ကို ကတိပေးလိုက်ပြီးနောက် 'ရတနာဂီရိအကျဉ်း သား'ကို ပိုမိုအသေးစိတ်သော၊ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော၊ ပိုမိုလေးနက်သော အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အ သွင် ဖြင့်ရေးရန် ကျွန်တော်အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် . . .

အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ပထမပိုင်းအဖြစ် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးနောက် ဒဂုန်ကလည်း ခေတ္တနားထား၊ ကျွန်တော်ကလည်း (၃)လစာလောက်ရေး ပြီး ဆက်မရေးဖြစ်သဖြင့် တစ်လတည်းဖြင့်ပင် ထိုခခန်းမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း ခေတ္တအနားယူရာမှ ပြန်ထုတ်သည်။ အရင်ကအတိုင်း လစဉ်ပုံမှန်ထုတ်တော့ မည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ပြောင်းသွားပြန်လေသည်။ ထုံပိုင်းထုံပိုင်းရေးရခြင်း ကို အားမရချင်း၊ ပြီးတော့ လဆက်ဖော်ပြသွားလျှင်တောင်မှ နစ်ဆယ့်လေးလ (၂-နှစ်) လောက်ကြာ မည်။

ဤဝတ္ထုသည် အနားမနေ တရစပ် တစူးစိုက်စိုက်ရေးရမည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော့် ဘာသာကျွန်တော်သိနေသည်။

ဒဂုန်ထံမှ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အတွက် နောက်ထပ်ပေးထားသော နှစ်လစာကို ပြန်ပေး ပါ။ လုံးချင်းထံ ရေးပါရစေဟု တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဒဂုန်သည် နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ထဲသို့ စာမူများ ပြန်အပ်ခဲ့သည်။

*

၁၉၈၉ ခု၊ ဇွန်လ (၁၅)ရက်နေ့တွင် 'ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား' ကျွန်တော် 'စကိုင်'လိုက်ပါသည်။ စကိုင်လိုက်ကတည်းက ဤဝတ္ထုနှင့် စာရေးသူတို့မှာ အပြန်အလှန်စီးမျော ပျော်ဝင်သွားကြတော့သည်။

ကာလအလျား၊ ဒေသအပြား၊ လူအများနှင့် စာရေးသူတို့သည် စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကျင်လည်သွားကြရာ ဇူလိုင်လ (၂၅)ရက်နေ့၊ နံနက် (၈:၃၀)တွင် နောက်ဆုံး စာပိုဒ် ဝါကျကို ကျွန်တော်ရေးသားပြီးစီးသွားခဲ့လေသည်။ ဤကား၊ ဤဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်း၏ တစ်ကြောင်းဆွဲမျဉ်းဖြစ်ပါသည်။ အခြားအထွေအထူးဆိုရန် မရှိပါ။

*

'ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား'ကို လုံးချင်းတစ်အုပ်တစ်ဖွဲ့အဖြစ် ရေးသားရန် စတင်အကြံပေး တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးသမိန် (မဟေသီမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်)၊ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြပေးရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးမှ စာရေးသူ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောခွင့်ပြုသော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ လက်ရေး စာမူများကို ငှားရမ်းအသုံးပြုခွင့်ပေးသော စာရေးဆရာမောင်ပေါ်ထွန်းနှင့် အခြားဆက်နွယ် ပတ်သက် သမျှသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး၏ ကျေးဇူးတရားကို ဤနေရာမှနေ၍ မမေ့ မပျောက် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

လေးစားလျက်

ချစ်ဦးညို

*

ပစ္စုပ္ပန်

ပင်လယ်ပြင်ဆီမှလာသော ဆားငန်ရေအနံ့ကို ခံစားလိုက်ရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများ အလိုလို သွက်လာသည်။

မြေနီကျောက်စရစ်လမ်းအတိုင်း ကုန်းမြင့် ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ဆင်းလျှောက်ခဲ့သည်။
ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်သွား လေလေ၊ လမ်းက
ကျဉ်းမြောင်းလေလေဖြစ်သည်။

ကျောက်စရစ်ခဲလေးများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှူးဖိနပ်ခွာတို့ ပွတ်တိုက်ရာမှ
ထွက်ပေါ်လာသော ကျွီကျွီမြည်သံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

မြေနီလမ်းကလေး ဆုံးသောအခါ တံတိုင်းနံရံသဖွယ်ဖြစ်နေသည့်
ကျောက်တုံးကြီးများက ဘွားခနဲ ရှေ့မှာပေါ်လာသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကိုတော့
မမြင်ရသေး။ သို့သော် အဝေးဆီမှ သဲ့သဲ့ လွင်လာသော လှိုင်းရိုက်သံတဝုန်းဝုန်းက
ကျွန်ုပ်ကို သူ့ထံသို့ အမြန်လာရန် ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

ချောမွတ်သော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ အောက်ခြေဘက်တွင်
ကျွန်ုပ်ရပ်မှီလိုက်သည်။ အေးစက်သော ကျောက်သား၏ အတွေ့ကို နှစ်လိုစွာ
ပွတ်သပ်မိသည်။ အို . . . ကျောက်တုံးကို ပွတ်သပ်နေရသည်ဟု မထင်မိ။
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ရာမှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသော မိတ်
ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်အား ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသလို ခံစားနေရသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိရင်းကပင်
အနီးဆုံးရှိကျောက်တုံးတစ်ခုအပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ဒီရေမြင့်တက်လာတတ်သော အခါများတွင် ပင်လယ်ရေသည် ဤကျောက်တုံးများ အထိ ရိုက်ပုတ်လာတတ်ကြောင်း သတိရမိသည်။

ဤကျောက်များ၏ ဝိညာဉ်များထဲတွင်လည်း
ဟိုတုန်းကအဖြစ်သနစ်တို့သည် မပျောက် မပျက် ကိန်းအောင်းနေကြဦးမည်သာ။

အလို . . . ကြည့်စမ်းပါဦး၊ 'ကျောက်တုံးများ၏ ဝိညာဉ်များ'တဲ့။
မင်းစိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီ လား စိတ်ကူးအတွေးတွေနဲ့
အတူရင်ခုန်တတ်နေပြီလား။

မိမိကိုယ်မိမိ ရှက်စနိုးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲများ ပြွမ်းသော လမ်းအတိုင်း နိမ့်ရာဘက်သို့
ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှိုင်းရိုက်သံများ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။
ခြေလှမ်းများကလည်း ပို၍ သွက်လက်လာကြသည်။ မြေပြင်သည်လည်း
တစ်စတစ်စကျောက်ခဲများ ကျဲပါးလာကာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ သဲနုန်း
အစပ်များကို တွေ့လာရသည်။ ရှူးဖိနပ်ခွာရာသည်ပင် သဲနုန်းပြင်၌
မသိမသာထင်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်၏
ထိပ်ဖျားသည်လည်း သဲပြင်၌ နစ်ကျွံ ကာ အရာထင်ချင်လာပြီ။

အို . . . ခြေတစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်းနှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်သည်
တစ်နှစ်ချင်း တစ်နှစ်ချင်း ပို၍ ငယ်လာနေပါကလား။ ဟုတ်ချေသည်။
သည်ခြေလှမ်းများသည် ပင်လယ် ကမ်းစပ်ဆီသို့ သွားနေကြသည့်
ခြေလှမ်းများမဟုတ်၊ အတိတ်ကာလထဲသို့ တိုးဝင်သွားကြသည့်
ခြေလှမ်းများဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကာလ . . .၊ အတိတ်ကာလ။

လွမ်းမောတသဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးစဖွယ်၊ တိမ်းမှူးလှိုက်ခုန်ဖွယ်
အတိတ်ကာလ ဟုတ် သည်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာဒေသတစ်ခုသို့

ပြန်လာနေခြင်းမဟုတ်၊ ကာလတစ်ရပ်ဆီသို့ ပြန်သွား နေခြင်းဖြစ်သည်။
ဤအချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်အဖို့ အနာဂတ်ဟူသော ကာလတစ်ရပ် ပျောက်ဆုံးနေ သည်။
ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခဏတိုင်းသည်လည်း သောင်ပြင်ပေါ်ကျသော မိုးစက်များနယ်
ခဏချင်းအတွင်း ပျောက်ပျက်သွားနေကြသည်။ ဤအချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်အတွက်
ကာလသုံးပါးအနက်မှ နှစ်ပါး ပျောက်ဆုံး ကာ အတိတ်ကာလတစ်ခုတည်းသာ
ရှိသည်။

ကျောက်စရစ်ခဲများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ သဲသောင်ပြင်သို့ ရောက်ပြီ။
ခြေအစုံသည် နန်း မြေရောသော သောက်စပ်တွင် ချမိပြီ။

မိမိကိုယ်တိုင်က သတိတရ အရောက်လာပြီးပါမှ မြင်တွေ့ရမည့်
မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရဲ မကြည့်ရက်သည့်အလား ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို
မှိတ်လိုက်မိလေသည်။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသော်လည်း အရာရာတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့
တိုးဝင်လာနေကြ သည်။ ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်သောလေကြောင့် ကျွန်ုပ်၏
ဆံစများ လွင့်နေသည်။ မျက်နှာ ပါးပြင်နှင့် နားရွက်ဖျားများဆီတွင် တဟူးဟူး
တိုးဝွေ့ပွတ်သပ်နေကြသော အတွေ့ကို ရရှိနေ သည်။ ဝေ့စံကုတ်အပေါ်မှ
ထပ်ဝတ်ထားသော နံ့သာရောင် ရှပ်စကင်အပါးစား ကုတ်အကျည်သည် တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခါနေသည်။

ထိုအတွေးများကို နှစ်သက်တိမ်းမူးစွာ ခံစားနေရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည်
မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်လာသည်။

*

သောင်ပြင်နှင့်ထိစပ်လျက်ရှိသော အနီးဆုံးနေရာမှသည်တရွေ့ရွေ့
တစစ ဟိုးအဝေးဆီအထိ အကြည့်ကို ဖြန့်ကြက်လိုက်သည်။ မျက်စိနှင့်မဆုံ

တစ်ပြန့်တပြော မြင်ကွင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဝင်လာလေသည်။

ပင်လယ် . . . ပြီးတော့ ကောင်းကင် . . .

သည်အချိန်ဝယ်၊ ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်နေသလို ပင်လယ်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှနေ၍ ပင်လယ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောနေပေမည်။ ထိုလှမ်းလင့်နှုတ်ဆက်စကားကို လှိုင်းလုံးများက သယ်ဆောင် လာကြမည်။ လှိုင်းတို့ထံမှ တစ်ဆင့်ရရှိသော ပင်လယ်၏ နှုတ်ဆက်စကားကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ကြားနေရပေသည်။

"ဟေး . . . ဂူးလက်ချန်း၊ ခြင်္သေ့ကလေး ဂူးလက်ချန်းပါလား၊ မင်း ဒီနေရာကို အရောက် တစ်ခေါက်ပြန်လာသေးသကိုး"

ဒီနေရာဟာ ကျုပ်ပြန်လာရမယ့်နေရာပဲဗျာဟု ကျွန်ုပ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပင်လယ်က ပြန်ပြောသည်။

"အေးလေ . . . ဒီနေရာဟာ မင်းတို့ လူသားတွေအတွက် ဘယ်လိုမှ မမေ့ကောင်း မပျောက်ကောင်းနေရာဖြစ်နေတာပဲ၊ ဟုတ်ပေတာပေါ့၊ မင်းပြန်လာရမှာပေါ့၊ ဂူးလက်ချန်း . . ."

"ဒါပေမဲ့ ဂူးလက်ချန်း၊ ခြင်္သေ့ကလေး ဂူးလက်ချန်းရေ . . . ဒီနေရာကို အနည်းနည်း အဖုံဖုံ နဲ့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက်မှာ အနည်းနည်းအဖုံဖုံနဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြတာချည်းပါပဲ၊ ဒီလူသားတွေထဲမှာ ဒီနေရာကို ပြန်လာတဲ့သူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ ပြန်မလာ ကြတော့ဘူး"

"ဟေး . . . နေပါဦး၊ ဘယ်သူမှ ပြန်လာကြ၊ ပြန်မလာချင်ကြတဲ့ ဒီနေရာ၊

ဒီဒေသကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ ဂူးလက်ချန်း"

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ပြန်လာရသလဲ ဟုတ်လား၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ ပင်လယ်ကြီးရယ်။ ကျွန်ုပ် ပြန်ပြောမိသည်။ ထိုအခါ ပင်လယ်ပြင်ဆီမှ ဘာစကားမှ ပြန်မလာတော့။

သို့သော် အဝေးဆီက ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ဝင်ဆောင့် လိုက်သောကြောင့် တဝန်းဝန်းအသံများ ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံသည်ပင်လျှင် ပင်လယ်ကြီး၏ တုံ့ပြန်မှတ်ချက်ဖြစ်ပေမည်။ ပင်လယ်ကြီးက ကျွန်ုပ် ကို ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ခြင်းလား၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ ကောင်းချီးပေးလိုက်ခြင်းလား၊ သို့တည်း မဟုတ် . . .

ကျောက်ဆောင်ကြီးဆီသို့ မိုက်မဲစွာ တိုးဝင်တိုက်ခိုက်ရင်းဖြင့် အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ်သွားကြ သော ရေစက်ရေပေါက်များကို သာဓကဆောင်ကြရင်း ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမလိုက်ခြင်းပေလား။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနားရေးဆီသို့ ကျွန်ုပ်မှန်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာဆီမှ ကျော်လွန် လျက် ဟိုမှာဘက်ဆီသို့ မမြင်နိုင်တော့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် အားမလို အားမရဖြစ်မိ သည်။

အမှန်တော့ အဝေးဆုံး၏ အဝေးဆုံးနေရာများအထိ ကျွန်ုပ်မြင်ချင်သည်။ ဥပမာဆိုရပါလျှင် ဤပင်လယ်ပင်၊ ဤမိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုမှာဘက်မိုင်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်လျက်၊ ပျံသန်း လျက် ဟိုးဝေးလံလှစွာသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အထိ အရောက်မြင်တွေ့ချင်စမ်းသည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂူးလက်ချန်းဆိုသော လူသား တစ်ယောက် မဟုတ်မူဘဲ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၊ တိမ်ကလေးတစ်အုပ်၊ လှိုင်းကလေးတစ်လုံး ဖြစ်လိုက်ချင် စမ်းသည်။ ဒါဆိုလျှင် ကောင်းကင်ကို ဖြတ်၍

ပျံသန်းသွားနိုင်မည်။ လေအဟုန်တွင် လွင့်မျော သွားနိုင်သည်။
ရေမျက်နှာပြင်ထက်မှာ စီးခိုကာ ဟိုမှာဘက် တိုင်းပြည်၏ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သွား
နိုင်သည်။

ဖလပ်ဖလပ်မြည်သော ကုတ်အကျ...စလေတိုးသံကိုကြားမှ ကျွန်ုပ်၏
လွင့်မျောသွားသော စိတ်အတွေးများကိုပြန်၍ သိမ်းဆည်းဖြစ်တော့သည်။

မတင်းတိမ် မရောင့်ရဲနိုင်သောအကြည့်များဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့
ကျွန်ုပ်ကြည့်မိပြန် သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ထဲမှ ထိုးထွက်နေကြသော ဟိုးအဝေးက
ကျောက်ဆောင်အစုများအနီးတွင် စင်ရောအုပ်တို့ ပျံ့နေကြသည်။
အထက်မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်သလ္လာကင်းစင်နေသည်။ စူးရဲ တောက်ပသော
နေခြည်တို့ ဖြာစပြုနေပြီး လှိုင်းလေငြိမ်သက်နေစဉ်မှာပင်လျှင် ပင်လယ်သည် သူ၏
ပကတိအသံဖြင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသည်။ တပြန့်တပြောမြင်ကွင်းသည်
လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေသော ကျွန်ုပ်၏ အတွေးများကို တိုး၍ သာ
လွင့်ပေးနေတော့သည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး ဤရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် လှေသင်္ဘောတို့
ကင်းမဲ့နေသည်။ တံငါလှေ တစ်စင်းတလေသော်မှပင်မရှိ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
ပင်လယ်များတွင် ဤနေရာဒေသလောက် အထီးကျန် နိုင်သော
ပင်လယ်ပြင်မရှိနိုင်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

အထီးကျန်ပင်လယ် . . .။

စကားလုံးတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ရလိုက်ပေပြီ။ အထီးကျန်ပင်လယ်တဲ့။
ဟုတ်ပေသည်။ ဤပင်လယ်ပြင်ကြီးတွင် မိုးဥတုအခါ၌ ကျရောက်တတ်သော
မုန်တိုင်းသာလျှင် လှုပ်ရှားသက်ဝင် စရာအဖော်ရှိသည်။

ယခုလို ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော မေလမျိုးမှာဆိုလျှင် မုန်တိုင်းအဖော်ပင်
သူ့မှာမရှိတတ်။ တကယ့် အထီးကျန်ပင်လယ်။

ဝန်းဖွဲ့ယှက်နွယ်လာသော အတွေးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြုံးမိပြန်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကို ကျွန်ုပ်က အထီးကျန်ဟူသော

ဝိသေသနတပ်ပေးနေမိချေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကကော . . .။ ဂူးလက်ချန်းရယ် .

. . မင်းလည်း အထီးကျန်လူသားပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလို အနေအထားမှာ

အထီးကျန်ဘဝချင်းတူလှတဲ့ ပင်လယ်နဲ့ မင်းတို့တွေ့ဆုံနေကြတာဟာ

လိုက်ဖက်ညီပေတာပေါ့ ကွာ။

အို . . . ကြည့်စမ်း။ အထီးကျန်ဆိုတာ အစွန့်ပစ်ခံရဲ့

အမည်နာမတစ်မျိုးပေပဲပေါ့။ အစွန့်ပစ် ခံဆိုတော့ တစ်ချိန်တုန်းဆီက

တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ခြွေရံသင်းပင်းတွေ၊ အကြောင်း သနစ်တွေ၊

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ဇာတ်ဆောင်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာရှိခဲ့ဖူး

ပေတာပေါ့။

ဟုတ်ပေသည်။ ဤပင်လယ်ပြင်ထက်ဝယ် ဟိုတစ်ချိန်က

လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော ဖြစ်ရပ်တွေဖြင့် စုံလင်ကြွယ်ဝခဲ့ပေသည်။

ကပ္ပတိတ်ပေါင်ဝဲလ် (Captain Palwell)အုပ်ချုပ်သော အက်စ် အက်စ်

ကလိုက်မ် (S.S. Clive) သင်္ဘောသည် ဤပင်လယ်ပြင်ထက်ဝယ် ဟိုတစ်ချိန်က

အကြိမ်ကြိမ် ထက်အောက်စုန် ဆန် ခုတ်မောင်းခဲ့ပေသည်။

အက်စ်အက်စ်ကလိုက်မ်သင်္ဘောသာမကသေး၊ ဆားနယ်ဝက်ပေါင် ခြောက်များ၊

ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လာသည့် မီးသင်္ဘော

များသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းခဲ့ဖူးပေသည်။

သည်မျှမကသေး။ ဤကျောက်ဆောင် ဤကမ်းစပ်တို့အပေါ်မှာလည်း

ကုန်းဘောင်ပျဉ်ချပ် များ တင်ချည်ချချည်ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။ ထိုပျဉ်ချပ်များပေါ်မှ

ဖြတ်နင်းလျက် ခြေအစုံပေါင်းများစွာ တို့သည်လည်း

ဆင်းကြတက်ကြရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

ထိုခြေအစုံများတွင် ပန်းမားရှူးဖိနပ်များ၊ စစ်ပုလိပ်သံခွာဖိနပ်များ၊ မည်းနက် တောက်ပြောင်သော လည်ရှည်ဖိနပ်များကို စီးနင်းထားကြသည်။ ထိုမျှ မကသေး။ လှသော ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ်များ၊ လှပဆန်းကြယ်စွာ ရက်လုပ်ထားသော ရွှေခြည်ထိုးဟင်္သာခြေနင်းများ ကို စီးထားသည့် ခြေအစုံတို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤပင်လယ်၊ ဤကမ်းစပ်၊ ဤကျောက်ဆောင်တို့တွင် ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံ၊ ဝမ်းနည်းငိုကြွေး သံ၊ ငေါက်ငမ်းဆူညံသံများဖြင့်လည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပေသည်။

ဤနေရာတွင် လူများစွာတို့သည် ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးကြပေပြီ။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဂူးလက်ချန်းဆိုသည့် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်းမှာလည်း ခြေရာမထင်သည့် ခြေလှမ်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပေသည်။ အလို 'ခြေရာမထင်သည့် ခြေလှမ်းများ'တဲ့ စကား တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်သုံးမိပြန်ပြီ။ အဓိပ္ပာယ်ငုပ်လျှိုး၍ ဝေဝါးထွေပြားသော အသုံးအနှုန်းများ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံမှ တစ်မိမိမ့်ထွက်ပေါ်နေပါလိမ့်။

လက်ထဲမှ လမ်းလျှောက်ထုတ်ဖျားဖြင့် သဲပြင်ပေါ်သို့ရေးခြစ်လိုက်သည်။

စာတစ်လုံးလား၊ မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုလား၊ သို့မတည်းမဟုတ် အသည်းနှလုံးပုံလား၊ အမှတ် တမဲ့ ရေးခြစ်လိုက်သည့်အတွက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ဘာမှန်းမသိနိုင်သော အရေးအကြောင်း ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးခြစ်နေပါလျက် မိမိဘာသာပင် ဘာမှန်းမသိသော ထိုအရေး အကြောင်းသည်ပင်လျှင် ကြာရှည်မခံလိုက်၊ ပင်လယ်မှ လိမ့်တက်လာသော လှိုင်းအိလေးတစ်လုံး ကက ကမ်းစပ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသော သဲပြင်ပေါ်မှ ထိုအရေးအကြောင်းကို အပြီး တိုင် ဆေးကြောဖျက်သိမ်းသွားလေသည်။

ခြေရာလက်ရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်တဲ့ သဘောလား
ပင်လယ်ကြီးရယ် . . . ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သဲပြင်ပေါ်က
အရေးအကြောင်းတွေကိုသာ လှိုင်း တွေကဆေးကြောတိုက်ဖျက်လို့ရနိုင်မှာပါ။
ရင်ထဲမှ စွဲထင်ကျန်ရစ်ဆဲရှိတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေ ကိုတော့ ဘယ်အရာကမှ
ဆေးကြောတိုက်ဖျက်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ပင့်သက် တစ်ချက် ရှိုက်မိပြန်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို
ကျွန်ုပ်ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ကုန်းပိုင်းအတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

သဲသောင်ပြင်၊ ထို့နောက် မြေနီကျောက်စရစ်လမ်း၊ ထို့နောက်
ကျောက်တုံးကျောက် ဆောင်များ၊ ထိုမှသည် အဝေးဆီသို့
တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားသော မြင်ကွင်း၏ အဆုံးတစ်နေရာ တွင်ကား . . .

ကျွန်ုပ်ကျောခိုင်းထားသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို
ကုန်းပိုင်းအလယ်ဘက်၏ တောင်ကမူ အမြင့်တစ်နေရာဆီမှနေ၍
မျက်နှာပြုနေသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

အဆောက်အအုံကြီးကား ဂဝံကျောက်မြေပြင် ကုန်းမြင့်ထက်ဝယ်
တည်ဆောက်ထား သော ဩလ်ထရန်ဟော (Altron
Hall)တိုက်ခံအိမ်ကြီးပင်ဖြစ်ချေသည်။ ဩလ်ထရန်ဟောသို့ မဟုတ်
အကျဉ်းထောင်ကြီးနှင့်တူသည့် စံနန်းတော်ကြီး။ ပြီးတော့ ဩလ်ထရန်ဟောနှင့်
ကိုက်လေးရာအကွာတွင်ရှိသည့် ဘေကာ (Baker)ဘန်ဂလို။

*

ထိုအဆောက်အအုံကြီးနှစ်ခုသည် အနောက်ဘက်နှင့်
အနောက်မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့
ငေးမျှော်ကြည့်နေကြပေမည်။

ဩလိထရန်ဟောနှင့် ဘေကာဘန်ဂလိုနှစ်ခုစလုံးမှာလည်း ယခုအခါ
နေထိုင်သူ ကင်းမဲ့ ကာ ပကတိ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေကြပေလိမ့်မည်။
ကြမ်းပြင်၊ မျက်နှာကြက်၊ နံရံ၊ လှေကား များတွင် ဂဝံကျောက်မှုန့်များ၊ မြေနီမှုန့်များ
အလိမ်းလိမ်းတက်နေကြပေရော့မည်။ အဆောင် ဆောင်အခန်းခန်းများရှိ
တံခါးရွက်ကြီးများ၊ မှန်ကူကွက်ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း ပင့်ကူမျှင်ကြပ် ခိုးတို့
အထပ်ထပ် ခွဲနေကြပေမည်။ မြေတိုက်ခန်းများမှာလည်း စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းကာ
မှောင်မည်း ငြိမ်သက်နေကြပေမည်။

ဩလိထရန်ဟော၏ အပေါ်ထပ်၊ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရာ
လေသာဆောင် ပေါ်တီကိုမှာလည်း ရေညှိအလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိမ်နေရော့မည်။
ထိုလေသာဆောင်အထက်တွင် ဟိုး တစ်ချိန်က တစ်ယောက်သောသူသည်
ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း ထွက်ရပ်ကာ ဝရန်တာ အုတ်ရိုး တွင်မှလျက်
ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့ ငေးမောခဲ့ချေသည်။ ယခုအခါ ထိုသူငေးမောခဲ့သည့် ဝရန်တာ
သည်လည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေလောက်ပေပြီ။

မြေနီကျောက်စရစ်လမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။
အနီးရှိ ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်ခိုလိုက်သည်။
မဆိုစလောက်သောဤလှုပ်ရှားမှုလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မောဟိုက် ပင်ပန်းသလို
ခံစားနေရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ အရွယ်ကောင်းသေးသော
ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်။ မည်သည့်
ရောဂါဝေဒနာမှလည်းမရှိ။ ထို့ပြင် ပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းလာသည့်
ဆားငန်ရေနံ့သင်းသော လေကို လတ်ဆတ်စွာ ရှူရှိုက်ရခြင်းကြောင့်
လန်းဆန်းနေဖို့ကောင်းသည်။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်မောဟိုက်ပင်ပန်းနေရ
သနည်း။

သည်ပင်လယ်ကမ်းစပ်၊ သည်ကျောက်ဆောင်၊

သည်မြေနီလမ်းကုန်းကမူတစ်ဝိုက်ဒေသ တို့တွက် ကျွန်ုပ်သည်
ဟိုတစ်ချိန်ကမြင်းတစ်စီးဖြင့် ဒုန်းစိုင်းစီးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းခွာရာတို့
အထပ်ထပ်ထင်ကျန်ခဲ့သော နေရာများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
နေရာဒေသအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ် ကျွမ်းသောဒေသဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဟော်ကီကစားခဲ့သော ပိုလိုရိုက်ခဲ့သော
အားကစားလေ့ကျင့်မှုများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သန်စွမ်းတောင့်တင်းသော
ကျန်းမာရေးရှိသူလည်ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့်
ကျွန်ုပ်မောပန်းနွမ်းနယ်နေရသနည်း။

အဖြေကို ရှာဖွေရရှိလိုက်သည်။

မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ မဟုတ်ချေ။
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပင်။

အတိတ်ကာလ ခရီးရှည်ကြီးကို လျင်မြန်သော စိတ်၏ အဟုန်ဖြတ်
မနေမနား ခေါက်တို့ လူးလာ ဖြတ်သန်းခဲ့သဖြင့် နွမ်းနယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ချောမွတ်သော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ရွေးချယ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

အတိတ်ခရီးစဉ်ကြီးကို ဤသို့ မနားမနေ ခေါက်တို့ကူးသန်းနေလို့မဖြစ်။
သည်ခရီးရှည်ကြီး ကို ကျွန်ုပ်စနစ်တကျ ခရီးသွားမှ ဖြစ်မည်။ ကာလမှတ်တိုင်များ
တစ်ခုချင်းကို အစီအစဉ်တကျ ဖြတ်သန်းရမည်။

အတိတ်ကာလသို့ ခရီးထွက်ရန်အတွက်သည် နေရာကားအကောင်းဆုံး
စတင်ထွက်ခွာရန် စခန်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤမှာဘက် ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်
ဩလိထရန်ဟော နန်းတော် တိုက်စံအိမ်ကြီး ရှိ သည်။ ဟိုမှာဘက်တွင်အဆုံးမဲ့
အပြောကျယ်ပင်လယ်ပြင်ကြီးရှိသည်။ ဤနှစ်ခုတို့အကြား သည် နေရာမှပင်
ကျွန်ုပ်သည် ခရီးစတင်ထွက်ခွာရပေမည်။ အခြားခရီးသည်များမရှိ၊ လွတ်လပ်စွာပင်
ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ခရီးထွက်ရမည်။

သို့သော် ခရီးအစတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ဖြစ်စေကာမူ
ခုလတ်အကြားစခန်းများ၌ မူ သက်ဆိုင်ရာ ခရီးသည်များသည်
အလှည့်ကျပါဝင်တတ်ရောက်လာကြပေမည်။ ခရီးဆုံး ခရီးကြို များတွင်
ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့် ဆက်ဆံထိတွေ့ရပေမည်။ ထိုခရီးသည်များသည်
သူတို့လိုရာစခန်း သို့မဟုတ် ရောက်ရမည့် စခန်းများတွင် အသီးသီးအသက
ဆင်းသွားကြလိမ့်မည်။ ခရီးသည် အဟောင်းတို့နေရာတွင် ခရီးသည်အသစ်များက
ရောက်ရှိလာ ကြဦးမည်။ ပါဝင်ရောက်ရှိလာပုံ အမျိုးမျိုးရှိသလို
ဆင်းဆက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံများလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြမည်။

တက်သူဆင်းသူ၊ ရောက်ရှိလာသူ၊ ပြန်ထွက်သွားသူများဖြင့်
စည်ကားရှုပ်ထွေးလေသော ခရီးစဉ်ကြီးတွင် အစမှ အဆုံးတိုင် တသမတ်တည်း
လိုက်ပါသူကား ကျွန်ုပ် ဂူးလက်ချန်းပင်ဖြစ် သည်။ တက်သူဆင်းသူများ ကုန်ဆုံး၍
ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လည်း လိုရာစခန်းသို့
ဆိုက်ရောက်ရလေဦးမည်။

ထူးဆန်းသော ခရီးရှည်ကြီးဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။

တက်သူဆင်းသူများ ကုန်ဆုံး၍ နောက်ဆုံးတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးစခန်းတွင် ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ဆင်းလိုက်သော
စခန်းကား စတင်ထွက်ခွာရာ အရပ်ဖြစ်နေလေသည်။

ခရီးအစနှင့်အဆုံး တစ်ခုတည်း ဖြစ်နေသော ထိုခရီးရှည်ကြီးကို
မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်ယခုစတင် ခရီးထွက်တော့မည်။ ပထမဆုံးသော
စိတ်ခြေလှမ်းများ စတင်ရွေ့လျားသည်။

ဟောင်းနွမ်းခဲ့ပြီ။ သို့သော် သစ်လွင် လတ်ဆက်မြဲ။

ဝေးကွာခဲ့ပြီ။ သို့သော် နီးကပ်နွေးထွေးဆဲ။

'ရတနာဂီရိ' . . .သို့ ရွေ့ရွေ့

အတိတ်

အခန်း (၁)

"မစ္စတာဂူးလက်ချန်း၊ အစစအရာရာပြည့်စုံကုံလုံတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို ဂုဏ်ပြုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခွက်သောက်ကြရအောင်လား။"

ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ အိုင်စီအက်စ်အရာရှိက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင်ရှိသော ရှန်ပိန်ခွက်ဖြင့် သူ့ဖန်ခွက်ကို ထိတို့လိုက်ရလေ သည်။

စကောတလန်နယ်သား၊ ထိုအိုင်စီအက်စ်အရာရှိကား အနည်းငယ် မူးယစ်ဟန်ရှိသည်။ ဝီစကီခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးစတွင် ပေကျံရစ်ခဲ့သော အရက်များ ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ဖိတို့ကာ လှမ်းပြောပြန်သည်။

"မစ္စတာဂူးလက်ချန်းကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ မိတ်ဆွေများ၊ ငွေကြေး ဓနဥစ္စာဆိုလည်း ပြောစရာမရှိ၊ ပညာဆိုရင်လည်း အသက်သုံးဆယ် မပြည့်ခင်မှာ ထိပ်တန်းဝတ်လုံဘွဲ့တစ်ခုကို ရခဲ့ ပြီ။ ထောက်ထားတွယ်တာရမယ့် အနှောင်အဖွဲ့လည်းမရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့ဘဝမှာတိုးတက်မှုတွေဟာ အပြီး မသတ်သေးဘူး၊ သူ့အနာဂတ်ဟာ တောက်ပြောင်မှုတွေနဲ့ ဆီးကြိုနေတယ်၊ အမှန်တော့ ဂူးလက်ချန်းဟာ ကောင်းကင်ပေါ်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ အောက်မကျနိုင်တဲ့ မီးကျည် တစ်ခုလိုပဲ။"

အရာရှိသည် သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ

တဟားဟားရယ်ရင်းအနီးသို့ရောက်လာသော ဘွိုင်တစ်ယောက်၏ လင်ပန်းထဲမှ အရက်နောက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူပြန်သည်။

အရက်ရှိန်ဖြင့် နီရဲနေသော သူ၏ မျက်နှာဆီမှ ကျွန်ုပ်စိတ်ပျက်စွာ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ မူးမူးရူးရူးနှင့်ပြောနေသော သူ၏ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးစကားမှာ ကျွန်ုပ်ကြားနေကျ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ် သက်သော အခြားစကားလုံးများလိုပင် ပေါ့တန်လှချေသည်။

အထူးသဖြင့် ဤသို့သော အထက်တန်းလွှာဧည့်ခံပွဲ ပါတီများကို ကျွန်ုပ်ငြီးငွေ့မုန်းတီးလှ ပေပြီ။ သို့သော် ကာလကတ္တားမြို့၏ လူကုံထံအသိုက်အဝန်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ နာမည်မှာ ထိပ်ဆုံးမှ စာရင်းပေါက်နေသောကြောင့် ပါတီတစ်ခုခုရှိတိုင်း 'ဂုဏ်ပြုခံအထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် တက် ရောက် ပါရန်'ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် ဖိတ်စာများက ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

ထို့ပြင် ကာလကတ္တားမြို့ရှိ အထက်တန်းအကျဆုံး အိုရီယင့်ကလပ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် 'ကလပ်မင်ဘာ'တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်ရာ ကလပ်တွင် ကျင်းပသော ပါတီများကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ အသက် ၂၇ နှစ်ပြည့်သည့် ၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဝတ်လုံဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းချက်အတိုင်း အောင်မြင်မှုကို ရရှိ ခဲ့ခြင်းနှင့်အတူ အောင်မြင်မှုနောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသော အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများကိုလည်း ကျွန်ုပ်မငြင်းမကယ်သာ လက်ခံရတော့သည်။

"မစ္စတာဂူးလက်ချန်း၊ ဒီလောက် ထင်ရှားတဲ့ ခင်ဗျားဟာဘာကြောင့် ကျုပ်တို့လောကထဲ ဝင်ရောက်မလာသလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်အံ့ဩနေမိတယ်ဗျာ"

အရာရှိက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ကာ ပြောပြန်သည်။

"ကျုပ်တို့ အသိုက်အဝန်းထဲကို လာခဲ့စမ်းပါ . . . မစ္စတာဂူးလက်ချန်း၊ ဗြိတိသျှနေမဝင်အင်ပါယာ ကြီး ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနကြီးထဲကို ခင်ဗျားဝင်သင့်တယ်၊ ငွေကြေးတို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၊ ပညာတို့ဆိုတာ အာဏာမှာ အချုပ်ပဲဗျ၊ သူဌေးသူကြွယ်တွေ၊ ပညာရှင်သုခမိန်တွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အာဏာရှိသူထံမှာ ဝပ်စင်းခစားရတာ ပဲ မဟုတ်လား"

ရာထူးဂုဏ်ဖြင့် မောက်မာနေသော ထိုအိုင်စီအက်အရာရှိ၏ မျက်ခွက်ဆီသို့ ရှန်ပီန့်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရန် စိတ်ကူးမိပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသကို ပြန်လည် ချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။

ဝိတိုရိယမဟာခေတ်၏ သူရဲကောင်းများဟူသော ဘွဲ့ကိုခံယူကာသူတို့ကိုယ်သူတို့ နေမဝင် အင်ပါယာ၏ အဓိကယန္တရားများအဖြစ် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မောက်မားရိုင်းစိုင်းနေကြသော ထိုအရာရှိ တချို့ကို ကျွန်ုပ်မည်သို့မျှ သဘောမတွေ့နိုင်ချေ။

'ဝိတိုရိယ ခရေ့စ်'များကို ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်ဆွဲလျက်၊ ပန်းပွားများ တအိအိလွင့်နေသော ဦးထုပ်ရှည်ကို ဆောင်းလျက်၊ ရွှေရောင်ဝင်းသော ပခုံးထောက်များကို တပ်ဆင်လျက်၊ နီရဲသော ခါးပတ်တွင် ပြုံးပြတ်သောလင်းကင်း ဓားရှည်နှင့် ပစ္စတိုကို ဆင်မြန်းလျက် သော့သွမ်းဟော့ရမ်း သော ဤအရာရှိမျိုးကို ကျွန်ုပ်မုန်းတီးလှချေသည်။

သို့သော် ကာယကတ္တားမြို့ခံ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ အိုရီယင့်ကလပ်၏ မင်ဘာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤမြို့သို့ အသစ်ရောက်လာသော ဤအရာရှိအား ဧည့်ခံပွဲ၌ ကျွန်ုပ် သည် အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံရပေမည်။

"ပြောစမ်းပါဦး ပစ္စတာဂူးလက်ချန်း၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုရထားတဲ့ ဝတ်လုံဘွဲ့နဲ့တင် ကျေနပ် မနေသင့်ဘဲ အိုင်စီအက်၊ ဘီစီအက်စ်တစ်ခုခုဝင်ဖြေပြီး အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းထဲ ဝင်မလာသင့် ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ထိပ်တန်းနိုင်ငံရေး

ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လှုပ်ရှားပြီး ခင်ဗျားအသက်အရွယ်၊ ခင်ဗျား
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေနဲ့ဆိုရင် ဂါဗနာအဆင့်ထိအောင် မျှော်မှန်းနိုင်သေးတာပဲ
မဟုတ် လား။"

"ဒီလိုဖြစ်လာဖို့အတွက် ကျုပ်ကို ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်က
အလိုမရှိလို့ပါပဲလို့သာ ဖြေပါရစေ လူကြီးမင်းခင်ဗျား . . ."

သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သည်။ အရာရှိသည်
အိုး . . . ဒီလိုလား ဟု အာမေဍိတ်သံဖြင့် ရေရွတ်ကာ
တဟားဟားအော်ရယ်ပြန်လေသည်။

ထိုနောက် အိုင်စီအက်သည် သူ့ဘေးမှ အရာရှိတစ်ယောက်အား
ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို လှမ်းမေးနေပြန်သည်။

"နေစမ်းပါဦး၊ မစ္စတာ ဂူးလက်ချန်းက ရာထူးအာဏာရှင်ဘဝကို
စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ သူက ဘာတွေများ စိတ်ဝင်စားစရာရှိနေသလဲ၊ မိန်းမ
လှလှလေးတွေလား၊ ပိုလိုရိုက်တာလား၊ အမဲပစ်တာလား။"

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေက ဂျင်အရက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ဖြေသည်။

"အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စတာဂူးလက်ချန်း စိတ်ဝင်စားတာက
စာအုပ်တွေပဲ"

"ဘယ်လို၊ စာအုပ်တွေ . . .ဟုတ်လား။"

"ကာလကတ္တားရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်သော လူကုန်ထံရပ်ကွက်မှာ
မစ္စတာဂူးလက်ချန်းဟာ ခြံအကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ဒီခြံကြီးထဲမှာ
တိုက်ကြီးတစ်လုံးလည်းပါတယ်။ ဒီတိုက်ကြီး ကို သူက ဝစ္စဒမ်ဗီလာလို့
အမည်ပေးထားတယ်"

ကျွန်ုပ်ကို ရှေ့မှောက်ထားလျက် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို မြိန်ရေယှက်ရေ

ပြောဆိုခံနေရခြင်း ကား စိတ်မသက်သာစရာပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စားပွဲမှ ထသွားရန်လည်း အသင့်တော်သော ကြောင့် ဆက်ထိုင်နေရလေသည်။

"မစ္စတာဂူးလက်ချန်းရဲ့ ဝစ္စဒမ်ဗီလာအိမ်ကြီးမှာ အဓိကအခန်းကတော့ စာကြည့်ခန်းပဲ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်အမျိုးမျိုး သောင်းချီပြီးရှိတယ်လေ"

"အိုး . . .ဟုတ်လား"

အိုင်စီအက်က စုတ်သပ်သံပြု၍ ရေရွတ်သည်။

ကျွန်ုပ်ဆက်လက်သည်းခံမနေနိုင်တော့ချေ။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုကြစေတော့။ စားပွဲဝိုင်းရှိသူများကို ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်နှုတ်ဆက် ကာ ထလာခဲ့တော့သည်။ ရှန်ပိန်ခွက်ကိုပင် ကုန်အောင် မသောက်ခဲ့တော့။

*

အမှန်တော့ ကာလကတ္တားမြို့ရှိ မျက်နှာဖြူအထက်တန်းလွှာတို့၏ လောကဝတ်ထုံးစံ အရကြောင့်သာ အိုရီယင့်ကလပ်တွင် မင်ဘာလူကြီးအဖြစ် ကျွန်ုပ်အသင်းဝင်ခဲ့သော်လည်း ဤအသိုက်အဝန်းကို ခံတွင်းမတွေ့သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကလပ်တွင် ညနေပိုင်းဆုံကြတာ ဘီလိယက်ထိုးရင်း၊

အရက်သောက်ရင်း၊ ပိုကာ ကစားရင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရတွေအကြောင်း၊

မိန်းမချောများအကြောင်း၊ ကတော်စိုးများအကြောင်း၊

အမဲလိုက်ပွဲများအကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုငြင်းခုံနေကြသည့် ထိုအထက်တန်းလွှာ လူတန်းစားများကို ကျွန်ုပ်ငြီးငွေ့လှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုရီယင့် ကလပ်သို့ကျွန်ုပ်အလာ နည်းလှသည်။

အိုရီယင့်ကလပ်သာမဟုတ်၊ ကာလကတ္တားမြို့အတွင်းရှိ

အထက်တန်းစား ဟိုတယ်များ၊ ဧည့်ခံပွဲများ၊ ပါတီများ၊ မြင်းပွဲများ၊

ဘေ့စ်ဘောပွဲများသို့လည်း ကျွန်ုပ်အရောက်အပေါက် မရှိလှချေ။

ထိုအခမ်းအနားသို့သွားရောက်သည့် အချိန်များအားလုံးကို ကျွန်ုပ်၏ ဂစ္စဒမ်ဗီလာအတွင်းရှိ စာကြည့် ခန်းထဲတွင်သာ ကုန်ဆုံးစေခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်သာ စိတ်သဘောချင်းတူသော မိတ်ဆွေသုံးလေးယောက်လောက်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖိတ်ကာ စကားစမြည်ပြောဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရေအတွက် နည်းပါးလှသော မိတ်ဆွေများမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ စာအုပ်များထက် စာကြည့်ခန်း၏ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်ခြင်း၊ ဗီရိုကြီးများ၊ စာအုပ်စင်ကြီးများ ပြောင်လက်နေခြင်း၊ ကျွန်ုပ် ဧည့်သည် လက်ဖက်ရည်၏ လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းခြင်းစသည်များကိုသာ ချီးကျူးပြောဆို နေကြလေရာ နှစ်ခါသုံးခါလောက် ဧည့်ခံခဲ့ပြီးနောက် ထပ်မံဖိတ်ကြားဖြစ်တော့ပေ။

သို့ဖြင့်ပင် ကာလကတ္တား၌ ကျွန်ုပ်၏ အမည်သတင်းသည် 'လေးစားစရာကောင်းသော နောက်ပြောင်မှု'တစ်ခုအဖြစ် သတင်းမွေးလျက်ရှိလေသည်။

"ဂူးလက်ချန်းဆိုတဲ့ ငတိက ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ အမွေတွေ နင့်နေအောင် ရထားပြီး ချမ်းသာလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာသလောက် ဘာစည်းစိမ်မှလည်း ခံစား စံစားတာမတွေ့ရဘူး၊ အချိန်ရှိသရွေ့ စာကြည့်ခန်းထဲကကို မထွက်ဘူး၊ ဒီငတိဟာ ပေါင်မုန့်အစား စာရွက် တွေကိုများ ဝါးစားနေသလားမှ မသိဘဲ"

"ဂူးလက်ချန်းလား၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် ငနဲပါ၊ ဝတ်လုံဘွဲ့ယူထားပြီး ဘာအမှုမှလည်း မလိုက်ဘူး၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ပိုလျှံနေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပဲ"

"ဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ ဂစ္စဒမ်ဗီလာကြီးထဲမှာ သာမယားလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးလည်းမရှိ၊ တစ်ကောင် ကြွက်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြောကတော့ သူဟာ

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ အတူနေတာတဲ့လေ"

"အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"စာအုပ်တွေလေ စာအုပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေနဲ့ အတူနေတာကိုပဲ သူက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး နဲ့ အတူနေတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"ဪ... ဪ... လက်စသတ်တော့ မစ္စတာဂူးလက်ချိန်ဟာ ပညာတွေတတ်၊ ဘွဲ့တွေရ၊ ပိုက်ဆံကလည်းချမ်းသာ၊ သားမယား ဆွေမျိုးမရှိဘဲ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမှာ စာအုပ် တွေဖတ်ပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတဲ့ လူပါလား"

ကာလကတ္တားတစ်မြို့လုံး၏ မှတ်ချက်မှာ ဤသို့ပင် အဆုံးသတ်သွားတတ်သည်။ မည်သို့ ပင်ရှိစေ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြသော အတင်းအဖျင်းများကို ကျွန်ုပ်က ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား အတင်းအဖျင်းပြောကြသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အသံတိတ်သွားကြ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းမှာလည်း ပါတီပွဲများ၊ ဧည့်ခံပွဲများ၌ အရက်မူးလာလျှင် 'အမြည်း' တစ်ခု အဖြစ် ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောကြသည်မှအပ တစ်စတစ်စ ရိုးအီသွားခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ကတော့ ကာလကတ္တားတစ်မြို့လုံးသာမက အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံးကပဲ ပြောပြော ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးကပင် ပြောနေကြသည်ထူးဦး၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဂရုစိုက်ရာမလိုဟုသာ နှလုံးသွင်းထားလိုက်သည်။

နားရွက်များကို အသုံးမပြုလေလေ၊ ကောင်းလေလေဟု ကျွန်ုပ်သဘောထားသည်။ အတင်း အဖျင်းစကားတွေကို ကြားနာလက်ခံနေရအောင် ကျွန်ုပ်အချိန်မပေးနိုင်ပေ။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ ပညာတတ်လူကဲ့သို့စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အထက်တန်းလွှာ အသိုက် အဝန်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်

မသက်ဆိုင်ပေ။

စင်စစ် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ တစ်ကိုတော်ဘဝဖြင့်
နေထိုင်ရှင်သန်ရလောက်အောင် မဟုတ် စေကာမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ လူစုလူဝေးဖြင့်
တတ်နိုင်သလောက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရမည့် အကြောင်း အချက်များက
လုံလောက်စွာ ရှိနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည်ဟု မပြောလိုသော်လည်း
သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာလှပေသည်။

*

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေမှာ အင်္ဂလန်ပြည်၊ လန်ဒန်မြို့၊ အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ် သည်။

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းဟူသည်ကား ထင်ရှားကျော်ကြားသော လောက ငရဲတိုင်းပြည်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မျိုးစုံနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုမျိုးစုံတို့ ထွန်းကားသော နာမည်ကျော် ဒေသဖြစ်သည်။ ငတ်ပြတ်မွဲတေမှုနှင့် ဒုစရိုက်မှုတို့သည် ဘုရားသခင်က အမြွှာအဖြစ် ဖန်ဆင်း လိုက်သော အရာနှစ်ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းသည် လူသားတို့နေထိုင်ရာဒေသနှင့်ပင် မတူတော့ဘဲ ကြီးနိုင်ငယ်ညဉ်း သားရဲမင်းတို့ကြီးစိုးရာ တောတွင်းဒေသတစ်ခုအလားပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုဒေသမှပင် ကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးဖွားခဲ့သည်ဆိုသော်ငြား ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖခင်မှာ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိခဲ့ချေ။ အခြားသော လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းသား မိဘမဲ့ ကလေး များ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်တမ်းများလိုပင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ထောင်ပြေး သို့မဟုတ် လူသတ် သမား သို့မဟုတ် သူခိုးဓားပြအကြီးစားတစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့ပေမည်။ မိခင်မှာလည်း ကပ္ပလီကပြား အစေခံ၊ သို့မဟုတ် အခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှ ထွက်ပြေးလာသည့် ငွေဝယ်ကျွန်၊ သို့မဟုတ် (ကျွန်ုပ် မသိလိုက်သည့် မိခင်၏ ဝိညာဉ်သည် ဤစကားကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ) ပြည့်တန်ဆာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အဖေ အမေ ဘယ်သူမှန်းမသိသော ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆင်းရဲသား
အောက်တန်းစားနင်းပြား ရပ်ကွက်ရှိ မိဘမဲ့ ကလေးကချေများကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသည့် တစ်ခုသော 'ဘုံရိပ်သာ' ၌
ကြီးပြင်းခဲ့ရလေသည်။ ထိုဘုံရိပ်သာဂေဟာကြီးမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် အလားတူ
မိဘမဲ့၊ ဆွေမဲ့ မျိုးမဲ့ကလေးကချေ ကလေးသူငယ်များအကြား၌
အောက်တန်းစားနင်းပြားလေးတစ်ယောက်အဖြစ် လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်။

မိဘမဲ့ကလေးများအား စောင့်ရှောက်ထားသည့် ဘုံရိပ်သာဂေဟာဟူ၍
အမည်လှလှလေး ပေးထားသော်လည်း စင်စစ် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏
လက်အောက်ခံ ထိုဂေဟာမှာ အလှူခံ၍ ကောင်းရုံဘန်းပြထားသော
ငရဲခန်းတစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။ မသေရုံတစ်မယ် စားရသော အစားနှစ် နပ်အတွက်
ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဂေဟာလူကြီးများက အသံကောင်းဟစ်ကာ
ကြွေးကြော်ပေးရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဂေဟာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ခြင်း၊
နိမ့်ကျညံ့ဖျင်းခြင်းပေါင်းစုံတို့ကို ခါးသည်း စွာ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းရင်း မသေဘဲ
လူဖြစ်လာသည့် မောင်သက်ပြင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂေဟာတွင်နေရသည့် ကလေးချင်းအတူတူ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသော
ကလေးများထက် ပို၍ အနိုင်ကျင့်ခံရလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏
'အသားရောင်'ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ မိခင် ဘက်ကလား၊ ဖခင်ဘက်ကလား
ကျွန်ုပ်မသိလိုက်မိသော ဆွေမျိုးအစဉ်တစ်ဆက်ဆက်တွင် 'အမည်းသွေး'ပါခဲ့သဖြင့်
ကျွန်ုပ်၏ အသားရောင်မှာ အင်္ဂလိပ်ကလေးငယ်တစ်ဦးရှိသင့်ရှိထိုက်သည့်
အရောင်ဆင်းမျိုးမရှိဘဲ 'အညိုရောင်'သမ်းနေသည်။ ဤသို့
အသားညိုနေခြင်းကပင်လျှင် ကျွန်ုပ် အတွက် ပြစ်ချက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လာကာ
ဘုံရိပ်သာဂေဟာတွင် အနိုင်ကျင့်မှု၊ ညှဉ်းပန်းမှုတကာတို့ ကို
ခေါင်းစည်းခံခဲ့ရလေသည်။

ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ခြင်း၊ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခံရခြင်း ဒဏ်ချက်များဖြင့်
သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝသို့ မကြာခဏရောက်ခဲ့သော်လည်း ပန်းပဲသမားတစ်ဦး၏
ဖိုပေါ်မှ သံတုံးတစ်ခုနှယ်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ
အသက်မသေဘဲ ပို၍ ကျစ်လျစ်မာကြောစွာဖြင့် ရှင်သန်ခဲ့လေသည်။

အကြမ်းတမ်းဆုံး အလုပ်များကို လုပ်ကာ အစုတ်ပြတ်ဆုံး
အဝတ်အစားများကို ဝတ်လျက်၊ အညံ့ဖျင်းဆုံး အစားအစာများကို စားရင်း
ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှင်နေခဲ့သည်။ ဤသို့မသေဘဲ ရှင်သန်နေသည်ကိုပင်လျှင်
ကျွန်ုပ်၏ ညှိသော အသားရောင်အောက်တွင် မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာတစ်ကောင်
ပူးကပ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဂေဟာတွင် လူကြီးများ
အချင်းချင်း၊ ကလေးများအကြား၌ 'ရွံ့ကြောက်'ခြင်းကို ခံရသောသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့သော ဘဝဖြင့် လောကဇရဲကို ဖြတ်သန်းရင်း ကျွန်ုပ်၏
အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ် ရောက် သောအခါ ကံကြမ္မာသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် လှည့်ပြောင်းသွားခဲ့လေ သည်။

ထိုအလှည့်အပြောင်းကား အခြားမဟုတ်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ လူကုံထံ
အသိုက်အဝန်းထဲမှ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးသည် ဘုံရိပ်သာဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာကာ
ကျွန်ုပ်အပါအဝင် မိဘမဲ့ ကလေး ဆယ်ဦးကို
ရွေးနုတ်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကျေးဇူးရှင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ အမည်မှာ မစ္စတာဟောင်းဝပ်ဖြစ်သည်။
မစ္စတာဟောင်းဝပ် ရွေးနုတ်ခေါ်ဆောင်သွားပုံမှာလည်း
ထူးထူးခြားခြားပင်ဖြစ်သည်။ သူတစ်သက်တာတွင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝရေးအတွက်
သူသည်မတရားသော ပြစ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အစိုးရက
တရားဥပဒေဖြင့် အပြစ်ပေး အရေးမယူနိုင်လောက်အောင်လည်းသူသည်
ပိရီသေသပ် စွာ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးကြား လှည့်ဖျားလွတ်မြောက်ခဲ့သည်ဟု
ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် တရားဥပဒေ၏ ရှည်လျားသော လက်တံများမှ

လုံးပကင်းရှင်းလွတ်မြောက်ခဲ့ကာ ကျိကျိ တက်ချမ်းသာသော မြေပိုင်ရှင်ကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဤတွင်မှ မစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးဆေးကြောခြင်း မခံခဲ့ရသော သူ၏ ကျူးလွန်ခဲ့မှုများကို သူကိုယ်တိုင်ဆေးကြောပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့ဖြင့် ပင် သူ့ဘဝနေဝင်ချိန်တွင် သူငယ်စဉ်က ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်များကို နောင်တရရှိကာ သူမသေ ခင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ ပြုလုပ်သွားရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။

သည်မှာပင် မစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် အလှူအတန်းများ ရန်ပုံငွေများကို ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းထည့်ဝင်ခြင်း၊ ဒုက္ခရောက်နေသော နေရာများတိုင် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းများ ထောက်ပံ့ ခြင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်ရိုရာ ဘုံရိပ်သာဂေဟာသည်လည်း သူ၏ အပြစ်ဆေးကြောရေးလုပ်ငန်းစဉ်များတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုံရိပ်သာဂေဟာဟု အမည်တပ်ထားသော ငရဲခန်းမှလွတ်မြောက်ခွင့်ရလာခဲ့ပေ သည်။

သူရွေးနှုတ်ကယ်တင်လာခဲ့သော ကလေးကချေလေး ဆယ်ယောက်အနက်တွင် မစ္စတာ ဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိအကျဆုံးဖြစ်လာသည်။ ဤသည်မှာလည်း ထူးဆန်းသော ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။ အကြောင်းမူကား မစ္စတာဟောင်းဝပ်အနေဖြင့် ကလေးဆယ်ယောက်အနက်တွင် ကျွန်ုပ်ကိုမှ မျက်စိအကျဆုံးဖြစ်သွား ရသည်မှာ မိဘဘယ်သူဘယ်ဝါဟူ၍ မသိခြင်း၊ မျိုးရိုးဇာတိကို စုံစမ်းမရခြင်း . . .စသော (သူ့အတွက်) ကရုဏာသက်ဖွယ်အကြောင်းများကြောင့် ချည်းသက်သက်မဟုတ်ပေ။ ဤသို့သော အရည် အချင်းမျိုးကို အခြားကလေးများသည် ပိုင်ဆိုင်ထားကြမည်သာဖြစ်၍

ကျွန်ုပ်ကိုမှ ထူးထူးခြားခြား အသနားပိုစရာအကြောင်းမရှိချေ။

မစ္စတာဟောင်းဝပ်ကျွန်ုပ်ကို

အကြင်နာပိုမျက်စိကျရခြင်းအကြောင်းကား ကျွန်ုပ်

'အသားညို'နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

အဖေဘက်ကလား၊ အမေဘက်ကလား မည်သို့မျှ မသိနိုင်တော့သော ကျွန်ုပ်၏ ဆွေစဉ်မျိုး ဆက်အနွယ်ထဲမှ တစ်ခုခုကြောင့် အသားညိုနေသော ကိစ္စမှာ အဆိုးဆုံးဘက်မှသည် အကောင်း ဆုံးဘက်သို့ရွေ့လျားသွားခဲ့လေသည်။

အသားညိုနေခြင်းကြောင့် ဘုံရိပ်သာဂေဟာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘဝတူ မိဘမဲ့ အောက်တန်း စား ကလေးကချေများ၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို တစ်ဝကြီးခံခဲ့ရသည်။ ထိုညိုသော အသားရောင် ကြောင့်ပင်လျှင် မစ္စတာဟောင်းဝပ်လက်ထဲ ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသူငယ်ချင်း များအားလုံးထဲတွင် အရေးပေးအခံရဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။

မစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အသားရောင်ကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်၊ လက်မောင်း ပခုံးများကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ဖြင့် ကျေနပ်နေလေသည်။

"ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုအသားအရေမျိုးပေါ့၊ ကောင်းကောင်းကြီး နေလောင်ခံ ထားရတဲ့ အသားရောင်မျိုး၊ နီပြီး ညိုမောင်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျစ်လျစ်မာကြောနေတယ်၊ ပြီးတော့ မှဲ့ခြောက်တွေ ဘာတွေမရှိဘဲ ချောမွတ်နေတယ်၊ ဒီလိုအသားအရေမျိုးပဲ . . ."

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောရင်းက မစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်ပြန် ကာ . . .

"လူကလေး ဘရောင်းနီ (အသားညိုခြင်းကို အစွဲပြု၍ သူက ကျွန်ုပ်ကို ဘရောင်းနီဟု ခေါ်သည်) ကျုပ်ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာအောင်

အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ကြသူတွေထဲမှာ လူကလေးရဲ့ အသားရောင်လို ညိုတဲ့သူတွေက အဓိကဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ လားတစ်ကောင် လို အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ကျွဲတစ်ကောင်လို အပင်ပန်းခံနိုင်ကြတယ်။ ရိုးသားတယ်။ လောဘမရှိကြဘူး။ သူတို့အလုပ်လုပ်ပေးတာထက် ဆယ်ဆလောက်နည်းတဲ့ လုပ်ခကိုပဲ သူတို့က ကျေးဇူးတင်စွာ နဲ့ လက်ခံရယူတတ်ကြတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရိုးဖြောင့်တယ်။ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မတွေးကြဘူး။ ရောင့်ရဲလွယ်တဲ့ စိတ်နဲ့အရာရာကို လက်ခံကြတယ်။ အဲဒီ လူတွေဟာ စူမတြား၊ ဂျဗားကျွန်းဆွယ်တွေမှာ နေကြတယ်။ အာရှတိုက် အရှေ့တောင်ပိုင်းမှာလည်း နေကြတယ်။ လူကလေးသိရဲ့လား။"

သူပြောတဲ့ စကားထဲမှ အမည်နာမများသည် နေရာဒေသများ၏ အမည်များဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သာ ကျွန်ုပ်မှန်းဆနိုင်သည်။ တကယ်တမ်းကား မသိ။ သို့သော် မစ္စတာဟောင်းဝပ် ကျေနပ်အောင် ခေါင်းကို အလေးအနက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အဲဒီ ဒေသကလူတွေ ကျွဲလို နွားလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပေးခဲ့ကြလို့ ကျုပ်မှာ ဒီလိုစည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ ရရှိပိုင်ဆိုင်လာတာပဲ လူကလေး ဘရောင်းနီ၊ ကျုပ်ဒီလို ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတာဟာ လူကလေးလို အသားရောင်ညိုတဲ့သူတွေကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ အသားညိုသူတွေ ကျေးဇူးတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဒီကျေးဇူးတွေအတွက် လူကလေးကို အထိမ်းအမှတ်ထားပြီး ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်လေ"

သူ့စကားများကို အတိအကျနားမလည်သော်လည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။ မစ္စတာ ဟောင်းဝပ်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ကျွန်ုပ်မနှောင့်ယှက်လိုပေ။

"နေစမ်းပါဦး လူကလေး၊ မင်းက ဘာကြောင့် အသားညိုနေရတာ လဲ၊ အဖေ ဒါမှမဟုတ် အမေဘက်က အသားညိုတဲ့ အမျိုးအနွယ်ရှိလို့လား။"

ကျွန်ုပ်ဘာမှ မသိပါကြောင်း၊ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း မြင်ဖူးဖို့ဝေးစွာ၊ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိပါ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မစ္စတာဟောင်းဝပ်၏ မေးခွန်းကို မဖြေတတ်ပါကြောင်း ရိုးသားစွာပင် ဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။

မစ္စတာဟောင်းဝပ်က ခေါင်းကို အသာအယာခါယမ်းပြီးမှ . . .

"အေးလေ . . . ဘုံရိပ်သာဂေဟာ ရောက်ရပြီဆိုကတည်းက ဘယ်သိတော့မှာလဲ၊ ထားပါလေ၊ ရှိပါစေတော့။ ဒါဆိုနောက်တစ်ခု မေးကြည့်ဦးမယ်လေ၊ မင်းမိဘတွေစဉ်မျိုးဆက်ထဲက မဟုတ်တောင်မှ ဘုံရိပ်သာဂေဟာမှာ မင်းကို လာဆက်သွယ်တဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် မင်းကိုအပ်နှံခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုကော မင်းမှတ်မိနိုင်မလား လူကလေး"

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရိုးသားစွာ ဖြေရပြန်သည်။

"မစ္စတာဟောင်းဝပ်ခင်ဗျား၊ ဘုံရိပ်သာဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်လူမှန်းသိတဲ့ အရွယ်၊ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပထမဆုံး မှတ်မိလိုက်တာက အောက်သိုးသိုးအနံ့ နဲ့ အေးစက်နေတဲ့ ဂေဟာလုပ်စွပ်ပြုပန်းကန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား"

"အိုး . . . တယ်ဆိုပါလား၊ လူကလေး၊ အင်း . . . အင်း ရှိပါစေတော့ကွယ်၊ နောက်ကို မင်းရဲ့ ဇာစ်မြစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး၊ ဆက်မေးနေရင်လည်း မင်းပေးလာ မယ့် အဖြေတွေက ဂေဟာလူကြီးတွေ လက်ထဲက ကြာပွတ်တို့၊ ပုပ်နေတဲ့ အလူးပြုတ်တို့၊ သိုးနေ တဲ့ အမဲရွတ်တို့ ဆိုတာတွေပဲ ကြားရတော့မှာပေါ့"

သူပြောပုံ အကဲပါလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရယ်မိလေသည်။
မစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်ုပ်ရယ် နေသည်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

"အင်း . . . ဒီလိုသွားမျိုးတွေပဲ၊ မျက်လုံးတွေကလည်း ဒီလို အနက်ရောင်တွေပဲ၊ ဒါဟာ အရှေ့တိုင်းဒေသတွေမှာသာ တွေ့နိုင်တဲ့

ရပ်လက္ခဏာတွေပဲ၊ အေးလေ အရှေ့တိုင်းဒေသက လူတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ဖို့နဲ့ ကျုပ်ရဲ့အပြစ်များ ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ဖို့အရေးမှာတော့ မင်းဟာ အကောင်းဆုံးအထိမ်းအမှတ်ပါပဲ ဘရောင်းနီရယ်"

ဆွေးရိပ်သန်းသော နောင်တမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်သော စကားလုံးများဖြင့် တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ညည်းတွားတတ်သည်မှအပ အဘိုးမစ္စတာဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဧရာမ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပင်တည်း။

*